

Summa Summarum

írta: Bobula Ida

Sok kedves levelet hoz nekem a posta, magyaroktól, akik átértik és átérzik a sumir—magyar rokonság ügyének fontosságát. A közelmúltban három levélíró is kért egészen rövid, néhány lap terjedelmű ismertetést az ügy lényegéről, hogy azzal másokat tájékoztathassanak. Amit sokszor megírtam, elmondtam, most igyekszem a lehető legrövidebben összefoglalni.

Kevéssel több mint egy évszázada annak, hogy a mezopotámiai romhalmok alól elő kezdtek kerülni az ötezer év előtti sumir civilizáció írásos emlékei. Az írások első megfejtői: Oppert, Lenormant, Sayce és más orientálista tudósok, bár az ismert szavak száma csekély volt, a nyelv szerkezetéből arra következtettek, hogy az "írás feltalálók nyelve" szkíta, turáni jellegű nyelv volt. Oppert hasonlította először a magyar nyelvhez és a francia Lenormant már határozottan állította és több könyvében kifejtette, hogy a régi nyelv legközelebbi rokona a magyar.

Nyilvánvaló lett, hogy az írásfeltalálók népe, — melyet később közmegegyezéssel sumirnak neveztek el a tudósok, — teremtette a világ első ismert magas civilizációját. A tőlük való származás dicsőségét hamar irigyelték a magyaroktól a gazdagabb és hatalmasabb nemzetek fiai. Azok a fajták pedig, melyek századokon át igyekeztek a magyarságot leigázni, kifosztani, rabszolgamunkára fogva kihasználni, ezt a céljukat látták veszélyeztetve. Megfelelő tudományos szerveik természetesen eszerint reagáltak. A sumir kérdést hatalmas, évtizedes viták tették hosszú időn át olyan zavarossá, amilyenné egy tengerből vizét teszi ezer ijedt és dühös tintahal.

A sumir-magyar rokonság tételének magyar védelmezőit: Galgóczyt, Somogyit, Ferenczyt elhallgattatták. Utoljára Dr. Varga Zsigmond, a debreceni egyetemen az ókori keleti nyelvek professzora, emelte fel szavát, de az már a második világháború zajába veszett. A Magyar Tudományos Akadémia mgállapította, Varga művére reflektálva, hogy a nyelvtani

hasonlóság nem elég a nyelvrokonság bizonyítására, ha nem áll rendelkezésre elég nagyszámú rokon szó, már pedig a Varga által bemutatott szóanyag csekély.

Száz év alatt a megfejtett és ma már ismert sumir szótövek száma több mint négyezerre emelkedett. Ehhez az anyaghoz én az emigrációban hozzájutva, megállapítottam, hogy az ismert sumir szótövekből származtatható magyar szavak és nevek száma több mint kétezer; több mint amennyi elég a rokonság bizonyítására.

Eredményeim egy részét közöltem 1951-ben, **Sumerian Affiliations, a Plea for Reconsideration** című tanulmányomban. Írásomat barátságosan fogadták a kérdés ismerői közül Varga Zsigmond Debrecenben, Pater A. Deimel Rómában, Sir Midns Cambridgeban, Prof. Jestin Párizsban, Sir Leonard Woolley Londonban — és mások. Ez felülmúlta reményeimét. Hiszen számoltam azzal, hogy az általam felújított régi tannal szemben fognak állani a régi indo-európai góg, a régi semita érdekeltég, a minden lényeges változással kivétel nélkül ellenszegülő céhbeli maradásig. Mindezeknél vehemensebben pedig azok a magyar nyelvű és sokszor magyar nevű emberek, akiket véruik, vagy érdekük a magyarság régebbi, vagy jelenlegi vérszopóinak táborába vitt.

Ezek a bérszolgák eleinte csak fitymálták a sumir ügyet, majd teljes erővel igyekeztek azt megfojtani, agyonhalgatni. Nem sikerült... Ma már százakra megy a magyarok száma, akik otthon, és szerzte a világban többé-kevésbé komolyan foglalkoznak a magyar őstörténet déli vonatkozásaival. Ennek a nagy tábornak természetesen megvannak a gyengéi, kontár túlzói, plagizátor haszonlesői, de hát söpredék volt minden kesztes hadjárásban is.

Az agyonhallgatás taktikája csődöt mondván, most, húsz év után már az elszánt, hangos támadások stádiumában vagyunk. A professzionátus támadókhöz csatlakozik néha, egy-egy vakkantással az egyszerű, amatőr irigység és rosszindulat is.

A támadó cikkekkel bélelt borítékokat küldik nekem legnagyobb számban a felháborodott magyarok, akik remélik, hogy a különböző támadókat majd egyenként kitanitom és ráncbaszedem. De hát nekem semmi

kedvem ahhoz, hogy a párbaj-képtelen elemmel lovagi tornákat igyekezzem vívni. Ahhoz sem, hogy sárgombócaikat hasonlókkal viszonzozzam. Pedig minden ellenkező hireszteléssel szemben, én ismerem a magyar nyelv-kincset és annak színes lehetőségeit.

Az ellenséges kórust nyilván központilag vezénylik és a bérfirkászok azt az utasítást kapják, hogy engem "járassanak le" koholt történetekkel, hazug rágalmakkal, elhítelve a közönséggel, hogy műveletlen, tanulatlan ostoba nőcske vagyok, aki olyasmiről csacsog, amihez nem ért. Elképedve olvasom az emigráció legnívósabb lapjában az emeletes valótlanságokat és ostobaságokat, melyeknek kijelentését hidegvérrel rám fogják.

Anélkül, hogy vitákba, tiltakozásokba bocsátkoznék, kénytelen vagyok itt a sumir-magyar rokonság fiatal barátainak rendelkezésére bocsátani a következő információt:

Én vagyok a Magyar Királyi Pázmány Péter Tudományegyetem avatott a bölcsészeti tudományok doktorává. Nem is akárhogyan, hanem a **Summa cum Laude**, elég ritkán adott kitüntetésével.

Doktorátusom főtárgya az Újkor Történelme volt, melléktárgyai: a Magyar Irodalom Története és az Ókori Keleti Népek Története.

Ha a régi Magyarország legilletékesebb testülete így nyilatkozott hozzáértéséről, akkor ezzel szemben mi a súlya a teljesen illetéktelen kis sakálók üvöltésének?

Ha pedig magyar egyetem doktora sülyed odáig, hogy beáll a sakálók közé, az szégyellje magát!

Hogy valami derítéssel fejezzem be ezt az írást, megírom, hogy rólam nyomtatásban terjesztett sok hazugság között van az is, hogy "nem rége elhunyt"... Hát ez sem igaz. Nem tudom, hogy tévedés, vagy vágyálom bizonyos körök részéről? Hiszen meg fogok halni, de ebben ne reménykedjenek a sumir ügy ellenségei... Holtom után erősebb leszek, mint valaha...

"Non omnis moriar"
Gaffney, 1973. július 11.

Bobula Ida

Az „A Fáklya” szerkesztője 80 éves

Az „A Fáklya” szerkesztője most töltötte be a nyolcvanadik esztendőjét. Ezt a kegyelmet köszönjük az Úristennek és meleg szívből kívánunk kedves szerkesztőnknek minden szépet és jót.

Ahogy papírra vetem ezt a nagyon őszinte gratulációt, elgondolodom azon, hogy Kúr Géza a tündéres Csallóközben született — az én szülőföldem viszont Budapest volt. Ő magas, szikár férfi, én kis, kerek nőszemély vagyok. Ő olyan meggyőződéses kálvinista, amilyen meggyőződéses pápista én vagyok.

Különböző pápaszemeken át nézzük a világot és sok mindent másképp látunk — a sámánoktól kezdve Szent István királyig. Hanem egyben tökéletesen együtt vagyunk és ez a meggyőződés, elkínzott, megrágalmazott magyar nemzet szeretete, legjobb tudásunk szerinti szolgálata. Ezt becsüljük egymásban.

Másokra hagyom annak elmondását, hogy miképp szolgálta nemzetét szép, hosszú életén át Kúr Géza, mint új katoná, mint lelkipásztor a megszállott Felvidéken, mint kutató és író. Küzdelmeit, szenvedéseit, bátor helytállását a cseh uralom alatt, aztán a németországi, majd az amerikai emigrációban, írják le mások; sokan tudnak ezekről. Én egyetlen adattal járulok Kúr Géza életművének ismertetéséhez, mert ezt csak én tudom.

Mikor az ötvenes években igen nehéz körülmények között próbáltam közölni sumir kutatásaim eredményeit, a magyarság hatalmas ellenségeinek ércfalába ütköztem. Magas pozíciókból, pénzzel, ígéretekkel, fenyegetésekkel, veszegetéssel befolyásolták az emigrációs lapok szerkesztőit, hogy ne közöljék írásaimat. Igen sok keserű, szinte hihetetlen tapasztalataim voltak szerencsétlen emberei gyarlóságokról.

Egy kicsi fáklya égett az éjszakában, egy igaz ember kezében. Kúr Gézát nem lehetett sem megvesztegetni, sem megijeszteni. Ő nagy nehézségek között publikált emigrációs lapocskájában mindig leköszölte az én cikkeimet. Valószínűleg ezen fult az agyonhallgatási terv kudarcba: Kúr Géza becsületességén.

Köszönöm, mindazokkal együtt, akik ma már tudják, hogy ez magyar szolgálat volt a szó legnemesebb értelmében.

Isten fizesse meg! Isten éltesse Kúr Gézát!

Szeretettel.

Bobula Ida

